

Ma két rövid történetet küldök.

Olvasd el figyelmesen mindkettőt.

Gondolkodj el az olvasottakon, talán mindannyian tanulhatunk belőlük.....

A kerítés

Volt egyszer egy nagyon rossz természettel megáldott fiú. Az apja adott neki egy zsák szöget, és azt mondta neki, verjen be egyet a kert kerítésébe minden alkalommal, mikor elveszti a türelmét, és összeveszik valakivel, vagy valami rosszat mond valakiről. Az első nap 37 szöget vert be a kerítésbe. A következő hetekben megtanult uralkodni az indulatain, és a bevert szögek száma napról napra csökkent. Rájött arra, hogy sokkal egyszerűbb volt uralkodni az indulatain, mint beverni a szögeket a kerítésbe.

Végre érkezett az a nap is, mikor a fiúnak egy szöget sem kellett bevernie a kerítésbe. Ekkor odament az apjához, és elújságolta neki, hogy aznap egy árva szöget sem vert be a kerítésbe. Az apja azt mondta neki, húzzon ki egy szöget minden egyes nap, mikor nem vesztette el a türelmét, és nem veszekedett senkivel sem, vagy meg tudta állni, hogy rosszat mondjon valakiről. Teltek a napok, s a fiú végre azt mondhatta az apjának, hogy kihúzta az összes szöget a kerítésből. Az apa ekkor odavitte a fiát a kerítéshez, és ezt mondta neki:

"Fiam, szépen viselkedtél, büszke vagyok rád, hogy így megváltoztál.

Állj meg egy pillanatra, nézd csak, mennyi lyuk van a kerítésben. Ez a kerítés soha többé nem lesz már olyan, mint régen volt. Ha veszekszel valakivel, vagy rosszat mondasz valakiről, megsebzéd őt. Egy ugyanolyan sebet hagysz az ő lelkében, mint ezek a lyukak itt.

Hátba szúrhatasz egy embert, majd kihúzhatod a kést a hátából, a seb örökre ott marad. Akárhány alkalommal is kérsz bocsánatot, a seb talán örökre ott marad. A szóbeli, sértés ugyanakkora fájdalmat okozhat, mint a testi.

Nagyon nehéz meg nem történné tenni meggondolatlanságból elkövetett dolgainkat. A kiengesztelés és a megbocsátás titka lehet az, ami segíthet a lyukak eltüntetésében.

Az ablak

Két, súlyosan beteg ember feküdt ugyanazon kórteremben. Egyikük minden nap délután felült az ágyban egy órásckára, hogy ezzel megmozgassa a szervezetét. Az ágya a kórterem egyetlen ablakához közelebbi volt. A másik beteg ember egész nap csak feküdt az ágyában, a plafont bámulva. Beszélgettek a családról, feleségről, gyerekekről, a katonakorukról, a nyaralásaikról, ahogy az szokásos ilyen helyzetben. Az az ember, aki az ablaknál feküdt, minden délután, amikor felült, azzal töltötte az időt, hogy elkezdte közvetíteni a másiknak, mit lát az ablakon át a kinti világból. A másik ágyon fekvő embert egy idő után szinte csak ezek a színes beszámolók tartották életben, már alig várta őket, ez volt minden változatosság az életében. Az ablak egy kellemes, tavacskával díszített parkra nézett. Vadkacsák és hattyúk úszkáltak a tavon, és gyerekek játszottak távirányítós játékhajóikkal rajta. Szerelmespárok üldögéltek a színes virágágyások mellett órákig, egymásba felejtkezve. Miközben az ablak melletti beteg kimerítő részletességgel írta le a kinti világot, a másik, folyton fekvő behunyta a szemét és maga elé képzelte a látványt. Egy meleg délutánon az ablak melletti ember egy, a parkon átvonuló karneváli menetről beszélt. Bár a folyton fekvő ember nem hallotta a zenészeket, maga elé képzelte őket a másik érzékletes leírása alapján. A napok és hetek teltek. Egy reggel a betegeket fürdetni készülő nővér az ablak melletti embert élettelenül találta az ágyában, mert az éjjel csendben elaludt örökre. Elszomorodva hívta a személyzetet, hogy kivigyék az elhunytat. Amint alkalom kínálkozott rá, a korábban a belső ágyon fekvő beteg kérte, hogy a másik ágyban fekhessen. A nővér szívesen segített, kényelembe helyezve őt azon az ágyon, majd magára hagyta. Lassan, fájdalomtól gyötörve az ablak felé fordult az ember, és megdöbbenve látta: az ablak egy tűzfalra néz. Megkérdezte a nővért, mi történhetett az eltávozott szobatárssal, hogy olyan szépnek festette le az ablakon túli világot. A nővér elárulta, hogy az az ember vak volt, nem láthatta a falat sem. Valószínűleg csak bátorítani akarta Önt! - mondta a férfinak.

Kellemes hétvégét kívánok Nektek!

Már hiányoztok! ☺